

Månadens böneämne

- att stiftelsens övergång till förening skall ge oss en nystart.

att lösa vår tids problem på papper eller i tankeanalysen. Och verkligheten är ofta att avståndet mellan mig själv och den jag ville komma nära ökar i takt med välformuleringarna.

Men kan det vara så paradoxalt att våra bristande förmågor kan vara del av utrustningen för att uppfylla vår insats här på jorden bättre! Att insikten om våra tillkortakommanden, som vår oförmåga men också närmandet av det smärtsamma i vårt eget liv, som allt arbete med människor egentligen för till om man är ärlig, är utgångspunkten för min kärleksuppgift och inte ett misslyckande som ska föra mig bort från den. Att erkännandet och identifieringen av mina egna lidanden är ett nödvändigt sätt att bli ett med min medmänniska. Att det är den sanna identifieringen för det är på denna punkt jag är jämlik den andre. Det är där jag är svag och har möjlighet att bli stark. Det är där Gud blir inkarnerad i mitt liv; den lidande Kristus såväl som den uppståndne, den porlande källan av liv och kraft.

Till mannen som sa att han ville följa Jesus resten av sitt liv svarade Jesus: "Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men människosonen har inget bo där han kan vila sitt huvud" Luk 9:58. Denna hemlöshet är vår sanna utgångspunkt och glädjekälla.

Eva Duckert

Lite engelsk övning kan väl passa in för omväxlings skull. Arthur Strong skriver:

Dear Antero,
We have followed the writing about **Frank Buchman** with interest.

In my memory Frank was a man of action rather than words. These two stories which I had in my copy of "Just for today" give what I mean (see enclosed).

After a 7.30 am at Caux **Garrett Stearly** came to

tell Frank how it had gone. He had led it. Garrett felt it had not gone well, "Give them people" Frank said twice.

One sentence I remember of Garretts was "Say it once and then stop".
Ever

Arthur.

Här följer de två berättelserna Arthur sände.

Frank var i färd med att lämna Paris. Han sa till sin "aid-de-camp" att stanna kvar och bana sin egen väg. Efter att han följt Frank till tåget med bagaget återvände han till sitt hotellrum för en stilla stund. En ledande tanke slog honom då: "Lämna inte Frank!". Därmed packade han sin koffert och åkte till stationen.

Tåget stod fortfarande kvar. Han skyndade till Franks vagn, stack in huvudet och sa: "Jag har haft en av dina fördömda stilla stunder!" Sedan berättade han vad det innebar och tillade att han var på väg att köpa biljett. Till det svarar Frank bara: "Jag har redan köpt biljett åt dig. Jag kan inte ha någon med mig som bara kommer på inbjudan. Man får komma av egen fri vilja."

Ovan berättades av **Ailsa Hamilton** 14 december 1977, Berkeley Square.

Följande hörde jag Frank själv berätta en gång i "The Club" Flower street, Los Angeles, där vi samlats för samtal om det som rörde oss djupast. Frank beskrev hur han en vinterdag - det var 1957 - gick till frisören. Medan han satt och klipptes lät han en skoputsare se till hans skor, som vanligt är i Amerika. Han märkte att skoputsaren upprepade gånger såg upp på honom utan att säga någonting. Frank sa inte heller något. Men efteråt anmärkte han till en av sina medarbetare: "det där var en Gudsman".

Tre veckor senare gick Frank tillbaka till frisören.

Skoputsaren var som vanligt på plats. Den här gången talade han: "Jag har länge önskat att få träffa dig igen för att berätta vad som hände den dagen medan jag putsade dina skor. Jag hade börjat förlora synen och jag bad och bad, och när jag putsade dina skor började min syn komma tillbaka och den har fortsatt bli bra sedan dess." Då svarade Frank: "Min syn är dålig och jag har bett men Gud har inte gjort det för mig än."

1957 Signe Strong

När vi blev för ivriga gav Frank en gång detta råd - att vara nonchalant reserverad, och tillbakadragen med insikt. (Have nonchalant reserve and intelligently restraint)

Signe Strong.

Silas har också synpunkter i ämnet.

Hej Antero!

Jag är mycket glad och tacksam för detta, som du skrev i DD 68: "Vi har kommit lite bort från detta att aktivt gå ut och 'förvandla människor'". Ja, inte lite utan "mycket", om vi ens någonsin fattat, vad FB menade med det. Se vad jag skrivit om "vila i Guds arbete".

Vad du sedan skriver om "generationsväxling" gäller bara sådant som mänsklig verksamhet (kristen eller humanitär förenings-, kyrko- och folkrörelseverksamhet - LP-stiftelsen är t.ex i jättekris just nu!) Mellan mig och **Wieseck Kecik** eller **Fredrik Jörgensen** råder det ingen generationsklyfta. Vi sprider ett budskap (program), som vi känner är av samma slag som det FB spred. I FB:s "livs- och världsprogram" fanns det inte och finns det fortfarande inga generationsgränser.

Du skriver vidare: "... att när vi är klara på budskapet och när livet i gemenskapen fungerar, då..." På det vill jag bara säga: Det viktiga är budskapet. När det är klart, uppstår det rätta slagets gemenskap. Den uppstår spontan.

Silas Rydgård.

Ja, budskapet må vara viktigt och det appellerade också till mig. Men det var när jag upplevde det liv som fanns i gemenskapen som jag beslutade att jag ville vara del av det. Här följer det som Silas refererar till.

Vila i Guds arbete

Här på jorden måste "vilan i Gud" uppfattas som

en "vila i Guds arbete. Så blir det om man tar till sig Jesu helhetssyn på Gud - Skaparen, som den Gud, som inte bara skapat det biologiska livet utan som i dag fortsätter skapandet genom att ge människorna sitt rike - ett ljusets, ett den absoluta kärlekens (ärlighetens, renhetens och osjälviskhetens) rike. Den som genom lyssnande lägger sig till vila i Guds arbete och lyder genom att föra nya människor fram till beslutet att ha absolut kärlek (= ärlighet, renhet och osjälviskhet) som sitt livs ledstjärna (ledstjärnor), är en "livsförvandlare" i Frank Buchmans mening. Det är detta slags lydnad (= tro), som är det väsentliga, inte människans arbete, inte ens om det är ett kristet, missions- eller kyrkoarbete. Guds rike är helt en Guds gåva.

"Arbetet" måste utföras för livsuppehållet och dessutom politiskt, ideellt, humanitärt och religiöst. Men Jesu budskap var, att allt detta "arbete" skulle genomsyras och präglas av människor, som prioriterar Guds arbete och vilar i det. "Guds arbete" går ut på att människor under lyssnande och lydning sprider budskapet om "absoluten", lyssnande och lydning. Detta leder till omvändelse. Om vi hjälper varandra och nya människor att öppet stå för dessa ledstjärnor, (dvs att "bekänna Kristus" på rätt sätt), sprids Guds ljus (växer Guds rike) och avtar mörkret.

Silas Rydgård

En liten personlig erfarenhet av och reflektioner på detta med styrning från högre makt får avsluta.

Förutom tankar i stilla stunden får jag ibland viskningar, snabbt passerande tankeimpulser om något jag borde göra eller kanske något jag inte borde göra. Det hände senast igår. Jag besökte ett företag och ställde bilen på parkeringen. Jag skulle ta med något från baksätet och öppnade dörren och drog upp den. Jag skulle till att släppa taget när jag noterade en varningsimpuls. Den var dock så tyst och kanske så irrationell att mitt medvetna jag inte tog någon notis. På något sätt känns det som om det behandlades i det undermedvetna. Alltnog, jag släppte dörren, den for upp lite mer och jag hörde ett krasande ljud. Blinkersglaset på nästa bil hade fått sig en smäll så att glaset sprack. Sådant grämer mig otroligt mycket. Genast förstod jag var det var för varning jag fått.